

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

De SS. martyribus Pergentino & Laurentino fratribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

PASSIO SS. PERGENTINI ET LAURENTINI
FRATRVM MARTYRV. HABETVR IN ANTIQVIS

*M S. codicibus, sed per F. Laur. Surium stylus mutatus est, & ple-
raque reddita comprehensius.*

Iunij 3.

Deferuntur
sancti Mar-
tyres ad Ti-
burtium.

Matth. 10.

Constante
respondente
iudici.

Dimittun-
tur a iudice.

Multos ad
Christum
conuertunt.

Rursus ac-
culantur.

Ceduntur
fustibus.

Multi cre-
dunt.

IMPERANTE Decio Casare, grauis fuit persecutio Christianorum. Multa tunc proponebantur edicta, vt qui Christum colerent, nec sacrificare dijs vellent, varijs penis interficerentur. Cum autem regiones peragraret Decius cum ministris suis, & Aretium venisset, habebat apud se vnum ex consiliarijs suis, Tiburtium nomine, crudelissimum Christianorum persecutorem. Ibi tunc ethnicus quidam ita ait: Sunt hic duo germani fratres Pergentinus & Laurentinus, nobiles genere, qui se Christianos profitentur, & quotidie scholas aduentes, literis instituantur, vt possint Christi doctrinam plenè cognitam habere. Quos si vos ita pergere sinetis, ceder id in exitum vrbs huius, & populum omnem ad Christi religionem traducunt. His auditis, Tiburtius furore percitus, iussit eos coram se adduci. Cum autem à militibus ducerentur, dixit Pergentinus ad Laurentinum: Iam nostrum propinquat certamen. Respondit Laurentinus: Frater mi, non formidemus hæc tormenta: illa verò potius æterna timeamus supplicia & nostrum redemptorem, qui nos iussit non timere eos, qui corpus occidunt, animam autem non possunt occidere. Pergentinus dixit: Eamus animo virili, & peritemus in fide, nihil tyranni iussa formidantes. Sed tu iudici responsa reddes, qui me ad dicendum & respondendum instrudior es.

Vbi ad Tiburtij conspectum venêre, ait illis: Cur vos relinquitis deos, quos colunt pijsissimi Imperatores, & adhæretis Christo, quem Iudæi occiderunt? Respondit beatus Laurentinus: Nos præter Christum viuientis Dei filium, alium Deum profus ignoramus. Ille enim fecit cælum & terram, mare, & omnia quæ in eis sunt. Quos vero tu deos dicis, eos nos scimus omni turpitudine inquinatos, tum etiã surdos & mutos, nulla vel videndi vel audiendi facultate præditos: quos nisi perdere velitis, seruire vos oporteat, & ne forrè cadant, ferro & plumbo cõfirmari necesse sit: deniq; qui nec sibi, nec alijs vllam possint ferre opem. Tiburtius ait: Propter generis vestri nobilitatem in præfens parco vobis. Abite igitur, & ab hac vana religione vos reuocate. Nam si denuò ad me delati eritis, multiuarijs vos supplicijs excruciatos interficiam.

Abierunt igitur ex eius conspectu, magis etiã in fide Christi inflammati, quotidieque rogabant Dominum, die noctuque in genua incumbentes: crescebatq; in dies fides illorum in operibus multis, & exhortationibus suis non paucos ad Christum adducebant. Quod vt sensere infideles, permoti rebus mirabilibus, quas per illos efficiebat Christus, multorumque ad fidem conuersionem molestè ferentes, illos comprehensos ad Tiburtium adduxerunt, ita dicentes: Nihil apud hos valuit iussio tua. Nam non solum te non audiunt, sed etiã magicis artibus rotum euerterunt populum. Tum ait ad illos Tiburtius: Quid ita vos comparatis, vt nec pijsimum Casarem, nec me propitium habere velitis? Pergentinus respondit: Nos propitium habemus Christum. Vos autem propitios illi optent, qui Christum propitium habere non merentur: & terrores vestros illi formident, qui regem æternum non metuunt. Tum vero Tiburtius è sede exiliens, scidit vestimenta sua, & ait: Ego vobis inducias dedi, vt respiceretis quandoq; & ecce etiam me presente Christum vestrum prædicatis. Iussit porrò leuari eos, & fustibus diutissimè cædi. Inter verbera autem psallèbat sancti Domine Deus in adiutorium nostrum intende: Domine ad adiuuandum nos festina. Subito ergo brachia cadentium a refecta sunt, stupenteque Tiburtio, clamabant ministri præ dolore: Rogamus vos serui Dei, vt oretis Deum vestrum pro nobis: & si nos salauerit, credemus in eum. Sanctis orantibus, brachia eorum restituta sunt, multique id videntes, ad Dominum conuersi sunt yndà cum ministris illis, simulq; omnes dixerunt: Non est alius Deus præter illum, quem prædicant Laurentinus & Pergentinus, serui eius. Dixit verò Pergentinus ad eos: Audite nos fratres, & baptizemini, sicque eritis liberi ab omni nexu peccati.

Hæc

Hæc cernens Tiburtius, pertimuit, iussitque Pergentinum & Laurentinum in carcerem trudi, & neque panem, neque aquam illis porrigi. Illi verò Dominum inuocabant in carcere, & cum triduo ieiuni permanissent, angelus Domini sub noctis meridie attulit eis panem caelestem, dicens: Surgite, & comedite panem, vobis à Christo transmissum. Splendore autem angelico totus illustratus est carcer, & custodes carceris præ terrore penè exanimati sunt. Interim sancti pane illo refecti, psallebant: Misericors & miserator Dominus, escam dedit timentibus se. Deinde illi qui crediderant, vna cum Pergentina sorore eorum, munera attulere ad custodes carceris, rogaturi ut ipsis copiam facerent ad sanctos ingrediendi: & ecce carcerem apertum conpiciunt, & custodes velut mortuos. Ingressi igitur ad sanctos, ad eorum pedes se abijciunt, rogantque cum lachrymis, quandoquidem pateret carcer, ut inde exirent. Vita enim vestra, aiebat, nobis adhuc necessaria est, & debemus de Christi nomine diligentius edoceri. At illi responderunt: Absit à nobis, fratres, ut hanc rem faciamus, & coronam, quam fide nostra promerimus, perdamus. Vos autem facite, quod dicturi sumus: Est hic Cornelius presbyter, qui Tiburtij timore latitat: sed vos cum inquirete, & si eum inuenieritis, nunciate ei omnia, & quæ in nobis Christus operatus est. Ille enim & nos & parentes nostros & sororem nostram docuit de Christi nomine, nosque baptizauit. Ille & vos baptizabit: vos autem vdis salutaribus expiati, in fide permaneat.

Accipiunt panem ab angelo sancti martyres. Psalm. 110.

His dictis, iterum se ad pedes eorum abiecerunt, & cum diutissime lachrymati essent, rogauerunt pro ipsis Christum deprecari, ut possent salui fieri. Itaque sancti illis prædicabant, hæcque ad Deum fudere preces: Domine Deus immortalis, qui nobis id contulisti, ut crederemus in te: præsta, ut etiam isti pertingant ad misericordiam tuam. Et cum eos consignassent, à se dimiserunt. Illi verò quærebant sanctum Cornelium presbyterum, & cum inuenissent, quæ Pergentino & Laurentino cõrigissent, ei indicauerunt. At ille magno peresus gaudio, in fide prius instituens eos, baptizauit circiter sexaginta viros. Vbi hæc ad Tiburtij notitiam perlata sunt, iussit repente ad suum conspectum sibi Pergentinum & Laurentinum, ipsique dixit: Maleficijs vestris totam hanc urbem euertistis. S. Laurentinus illi respondit: Nõ sunt hæc maleficia, sed beneficia Dei: neque nos malefici sumus, sed serui Domini nostri Iesu Christi. Tiburtius ait: Quid multis apud me verbis vitimini? Aut sacrificabitis Deo Ioui, aut varijs vopenis affectos tollam è medio. S. Laurentinus respondit: Tu cum tuis adora Iouem: nos Christum adoramus. Tiburtius ira incensus, iussit adferri prunas, & sanctos nudis pedibus illis insistere. Fecerunt hoc sancti, & mox pruna extincta sunt: quæ res populum magis accendebat ad credendum in Christum.

Post catechesin baptizantur viri 60.

Sancti martyres plaris suis extinguunt prunas

Tum verò gentiles dixere ad Tiburtium: Cerniste nihil proficere. Si ergo eos diutius superesse passus eris, & urbem hanc & omnem eius populum perdes. Iussit ergò Tiburtius Iouis statuas coram se adduci, dixitque ad sanctos: Sacrificate deo Ioui. Respondit ei sanctus Pergentinus: Iam nos videbis sacrificantes. Accesseruntque ad idolum. Populus verò murmure excitato, putabat eos Ioui sacrificium facere. At illi flexis genibus diutissime adorauerunt Dominum: & cum sustulissent capita, mox idolum instar cera liquefactum est. Rursus autem illi in terram se prosternentes, gratias egerunt Christo. Exiit verò magnus clamor in populo, credideruntque in Christum viri amplius ducenti. Gentiles itaque in sanctos facto impetu, eos atrociter mactatos ac caecos diutissime, semiuivos reliquerunt. Porrò Tiburtius statim in eos mortis tulit sententiam: cumque extra ciuitatem essent educti, rogauerunt milites ut parumper sincerentur orare. Sub ipsis autem precibus in terram prostratis, miles quidam caput amputauit, reuersique milites ad dominum suum Tiburtium, rem, ut erat gesta, illi exposuerunt. Christiani autem cum Pergentina sorore eorum noctu corpora martyrum ad mille ferè passus extra Aretium condiderunt. Passi sunt beatissimi martyres Aretij Nonas Iunij sub Decio Imperatore, regnante Domino nostro Iesu Christo.

Ceduntur capite.

VITA